

Egyik pénzügyi hatóságnak állásfoglalása szerint, az adó-
túlfizetés címén visszautalt összegeket egyéb bevételi forrásból
származó jövedelemnek kell tekinteni és ezek az összegek az
adóalaphoz hozzáadandók. Szerény véleményünk szerint eze-
ket a visszautalásokat adóköteles bevételi forrásnak és így adó-
köteles jövedelemnek kevésbé lehet tekinteni, mert egyrészt mint
megadózott jövedelemből származó bevételek kétszeresen vo-
natnának adó alá, másrészt mint tartozatlanul fizetett adóössze-
gek különben sem vehetők figyelembe az adóterhek levonásának
megállapításánál, így az a felfogás sem áll meg, hogy mint le-
vont adóteher mentesült az adókimutatás alól. *dr. j.*

Adóemelések a Magyar Jogászegyletben. A Magyar Jo-
gászegylet pénzügyi jogi szakosztálya *Benedek Sándor* ny. köz-
igazgatási bírósági másodelnök elnöklete alatt közgyűlést tar-
tott, amely az adóemelésekkel foglalkozott.

Az elnöki jelentésből közöljük, hogy a pénzügyi szakosz-
tály 13 évi fennállása óta 64 előadói ülést tartott, amely ülések
felölelték nemcsak az elméleti pénzügyi problémákat, hanem az
adójogi törvényalkotás időszerű kérdéseit is.

Az 1931. év nyara óta, midőn a pénzügyi és gazdasági vál-
ság államháztartásunk lehetetlen helyzetét kihozbantotta és már
két kabinetet emésztett fel, az egyenesadók és más közszolgálda-
tások emelése jóformán napi eseménnyé vált. A közterhek fel-
emelése köztudomás szerint a parlamenten kívül történik és mert
a 33-as bizottság is csak véleményező testület, ily körülmények
között előtérben áll a szakosztálynak az a kötelessége, hogy
legalább utólagosan foglalkozzék az adóemelésekkel és igye-
kezzék az igazságos és arányos adóztatás területén megmenteni
azt, ami még megmenthető. Az alsófokú közigazgatási bírasko-
dás felállítását helyesli, de a pénzügyi tekintetektől és különö-
sen a jogegység szempontjából csak egy felső bíróságnak, még
pedig Budapesten leendő felállítását tartja okszerűnek. Az al-
sófokú közigazgatási bíróság felállításával a jelentéktelenebb
ügyek kikerülnének a felső közigazgatási bíróság hatásköréből,
ahol az alkotmányjogi kérdések is időnként szaporodnak, ezek
a körülmények tehát indokolják, hogy a felső közigazgatási bi-
róságnál az ügyvédi képviselet tétessék kötelezővé.

Miután *dr. Nyulászi János* üdvözölte az elnököt abból az
alkalomból, hogy az I. oszt. Érdemkereszttel tüntették ki, *dr.*
Klug Emil ügyvéd tartotta meg nagyérdekű előadását a *leg-
újabb adó- és illetékügyi jogalkotásról*. Az előadó kimutatta,
hogy az utolsó évek adóztatása nem felelt meg sem a közgaz-
daság törvényeinek, sem a magángazdaságok teherbírásának.
Kifogásolta, hogy a jelenlegi pénzügyi jogalkotás minden szak-
szerű előkészítés nélkül és a törvényhozás megkerülésével tör-

ténik egyedül annak a célnak megvalósítására, hogy az állami bevételek folytonosan emeltessenek.

Az egyenesadóknak az adójog szabályai szerint kifejecesedett rendszere, amely a köztudatban többé-kevésbé már meggyökeresedett jogdogmatikai tekintetben is teljesen megvan bolygatva. Az ideiglenesként bevezetett *különadók, szükségadók, rendkívüli pótlékok és inségjárulékok* ismétlődnek és állandósulnak, és eddig egyáltalán nem létezett adók vezettetnek be, pl. a rádióadó és a villanyvilágítási eszközök adója. A *háztársaságokra* vonatkozóan különleges adóztatási szabályok hoztak be, amelyek szerint ezek a jogi személyek ellenében a társulatiadóról szóló alaptörvénnyel, nem társulatiadóval, hanem lényegében jövedelemadóval adóztatnak meg. Az 1929: XXIX. t.-c. alapján az *új házaknak megadott 30 éves adómentességet*, amely a 16%-os betegápolási pótagórára is vonatkozott, rendeletileg megszüntették azzal, hogy 1932. július 1-től kezdődően az adómentes házak is kötelesek fizetni az országos betegápolási pótagót, amely a bruttó házbérbevételek 2,72%-át felemésztik. Így az adómentes házak is ma már több mint 9%-át fizetik a bérjövedelemnek. Új adómentként rendeletileg behozatott a *külön jövedelemadó* az ingatlanok eladásából származó nyereség után. Meg lett szüntetve az a törvényes intézkedés, hogy az összádóteher nem lehet több a jövedelem 75%-ánál és kimondatott az az adójogilag lehetetlen elv, hogy a jövedelemadó utáni rendkívüli pótlék megfelelő jövedelem híján a vagyonból fizetendő. Az *adófizetési és kamattérítési kedvezményben* nem a jóhiszemű és pontos, hanem a több-kevesebb rosszhiszeműségekből *késedelmes* adófizetők részesülnek. Akik rendszeren fizettek, rosszabbul járnak, mint a nemfizetők; az azelőtt teljesített fizetések összegei, amelyek kamatokra számoltattak el, tökefizetésként nem vétettek figyelembe, a nemfizetők viszont a multa egyáltalán nem kötelesek kamatot fizetni, vagy csak lényegesen kisebbet, mint azok, akik a multa is teljesítettek fizetéseket. Mindezek az intézkedések nemcsak a helyes és igazságos adóztatás elveibe ütköznek, hanem az adózóknak a jogbiztonságba vetett hitét is megingatták és minden gazdasági kalkulációt felborítottak.

Hasonló a helyzet az *illetékek* terén. Az okirati, a törvénykezési és a közigazgatási illetékek mezején egyaránt végigszánt a kincstári traktor, belefurja magát minél mélyebben a termésközebe és nincs figyelemmel arra, hogy a túlmély szántások a talajvizet is felfakaszthatják. A bevételek emelése: ez az egyetlen ideál, minden egyébnek el kell némulni, minden szakszerű előkészítés és törvényhozási tárgyalás felesleges. Eddig nem létezett új illetékek, pl. a kamattörvények külön illetéke vezettetnek be, a régiek pedig váltakozó sorrendben és ismételtén felemeltetnek.

A jogalkotásnak ezt a módját, amely egyedül a közterhek végnélküli szaporítását célozza, fenntartani nem lehet. A végszükség ellentmondást nem tűrő parancsszava ideig-óráig megindokolhatja a végrehajtó hatalom azonnali intézkedéseit, de alkotmányos állami rend mellett az öletszerű rendeletek uralmát állandósítani nem szabad. Szükséges lesz egy teljesen új és szerves adó- és illetékreform megalkotása.

PÉNZÜGYI JOGGYAKORLAT.

I. Járulékos adók utólagos kivetésénél a K. K. H. Ö. 20. §-ának (2) bekezdése nem nyerhet alkalmazást. — II. A rokkantellátási adó utólagos kivetésénél az alapadók tényleges kivetésének az éve irányadó és közömbös az, hogy az alapadók mely évekre szólnak. (Közigazgatási Bíróság 6964/1932. P. szám.) Panaszosnak — előadása szerint — Á. község határában két birtoka van: az úgynevezett B. pusztá, területe 459 kat. hold és az úgynevezett N. pusztá, amelynek területe jelenleg kb. 1212 kat. hold. B. pusztá a trianoni békeszerződés előtt is Á. községhez tartozott, ellenben N. pusztá a békeszerződéssel elszakított B. községhez tartozott. A B. községhez tartozó mintegy 1910 kat. hold birtokok egy része a határrendezés alkalmával 1923. évi október hó 23-án Csonka-Magyarországhoz visszacsatoltatott és közigazgatásilag Á. községhez csatoltatott. Ennek a birtoknak a területe 220 kat. hold megváltása után mintegy 1212 kat. hold. E birtok után a földadót a B. község által ki nem szolgáltatott kataszteri birtokiv hiánya miatt éveken át nem vethették ki. Panaszos ennek ellenére az 1924—1927. években a földadóra és járulékaira 32.224 P 80 fillért befizetett. A befizetéseket a községi előljárátság erről a birtokról vezetett külön adófőkönyvi számlán könyvelte el. Ezen a számlán iratott elő a házadó, annak pótdadói és a vízszabályozási járuléka. A földadót csak az 1928. évtől kezdve vetették ki évenként és írták elő ezen a számlán. Az 1924—1927. évekre járó földadót járulékaival együtt az 1930. évben vetették ki és szaporodásként ezen a számlán előírták.

Panaszos sérelmezi, hogy a járulékos adókat, nevezetesen a községi pótdadót, a községi betegápolási pótdadót, a rokkantellátási adót az utólag kivetett 1924., 1925., 1926. és 1927. évi földadó után nem az ezekben az években, hanem az 1930. évben hatályban volt jogszabályok és adókulcsok alkalmazásával vetették ki. Azt vitatja, hogy az említett évekre szóló földadónak rendes időben történt kivetése nem 75%-os, hanem 50%-os községi pótdadót lehetett volna kivetni, községi betegápolási pótdadót, rokkantellátási adót pedig nem is lehetett volna kivetni.

A bíróság ezt a kifogást a községi pótdadóra és a községi beteg-